

Trái tim con gái

Một câu chuyện nhẹ nhàng đầy bất ngờ về cảm xúc trong trái tim con gái. Đúng là con gái, cảm xúc luôn đi trước con tim nhiều. Thật ngộ nghĩnh mà cũng đáng thương.

-Ồ, mày lại có tác phẩm mới đây à? Wow, tuyệt vời. Tặng cho tao đi. - Nhỏ Hạnh vừa xuýt xoa vừa mân mê bức tranh Thu treo trong phòng Hằng với vẻ thèm muốn.

- Nè, đồ quý. Để nguyên đây cho tao. – Hằng chạy tới giữ tay bạn khi thấy Hạnh định gỡ bức tranh xuống. - Không phải tác phẩm của tao. Đây là quà tặng của một người bạn đấy.

- Ái chà chà. Bạn nào mà tặng mày cả một kiệt tác thế?

- Ủ, một người quen. Anh ấy là họa sĩ, biết tao thích hội họa và cũng yêu mùa Thu, nên anh ấy tặng bức tranh ý. Mày chỉ khéo tưởng tượng.

- Xiii – Nhỏ Hạnh dài giọng. – Bạn mới quen mà biết cả sở thích của mày, lại còn tặng cả bức tranh thông điệp tình yêu nữa. Khai ra mau, chàng nào đấy hả?

- Cái gì mà thông điệp tình yêu. Mệt với mày quá đi. Thôi, ta đi nấu cơm đây. – Nói rồi, Hằng quảy quả quay đi, nhưng Hạnh kịp túm áo lại.

- Nè, không biết thì tao nói cho mà nghe. – Mày nhìn kỹ bức tranh đi. Bầu trời xanh, điểm những đám mây trắng, và tầng mây phớt vàng. Thông điệp tình yêu rành rành ra đấy. Chỉ có ngốc mới không đọc được.

Lời bình của Hạnh khiến Hằng trở mắt chăm chú vào bức tranh. Cô bỗng phá lên cười, mặc cho vẻ mặt chưng hửng của bạn.

- Có mày ngốc thì có. Tranh vẽ mùa Thu thì màu trời chả xanh. Trời xanh điểm mây trắng, kia là ráng đỏ của hoàng hôn đấy cô nương.

- Ôi trời, - Hạnh làm điệu bộ thở dài – Tiếc cho mày mang tiếng yêu hội họa mà chẳng một xu tinh tế lót dạ tâm hồn. Nghe đây nè, - Hạnh nhấn ngữ

điều, ngân nga:

Trên trời có đám mây xanh

Ở giữa mây trắng, xung quanh mây vàng

Ước gì anh lấy được nàng

Thôi nhé, đến đây thì cô tự hiểu.

Cố tình gạt đi ý nghĩ vu vơ của nhỏ bạn bằng cách từ chối niềm tin vào điều nó phán, song, chính bản thân Hằng lại thấy xao động mông lung. Từ giây phút đó, Hằng bắt đầu đánh mất bình yên trong trái tim mình. Sự bình yên vốn đã được niêm phong gần hai năm nay, kể từ ngày anh cất bước ra đi...

Bạn Hằng bảo, yêu đơn phương khổ lắm. Hằng nghĩ con gái chẳng dại gì yêu đơn phương. Và Hằng đâu có thầm thương trộm nhớ anh nếu như anh không yêu quý Hằng, không đặc biệt quan tâm và lo lắng cho Hằng.

Hằng hắt hơi sổ mũi cái là anh vội vàng mua thuốc bắt uống. Hằng nhắn tin khuya, anh bắt đi ngủ ngay. Có lần Hằng buồn, buồn đến mức tuyệt vọng, muốn bỏ nhà đi xa. Anh lo lắng sốt sắng đến mất ăn mất ngủ. Nhẹ nhàng khuyên nhủ Hằng không được, anh cúi kinh la mắng. Lần đầu tiên Hằng bị anh la. Về mặt anh lúc đó vừa giận vừa buồn, vừa đau đớn.

Anh thương Hằng hơn cả Hằng thương chính bản thân mình. Hằng biết Hằng đã yêu anh và điều đó khiến Hằng luôn thấy bất an. Nó sợ mất anh, sợ một ngày nào đó anh không cần nó nữa.

Chính điều đó càng khiến nó giấu kín cảm xúc, tình cảm của mình mỗi khi gần anh. Giáng sinh, Hằng đan tặng anh một chiếc khăn len nhưng đan xong rồi Hằng lại cất kỹ vào tủ mà không dám tặng khi nó nghe con bạn thân bảo tặng khăn choàng ý muốn nói: “anh là của em và em không muốn mất anh”.

Sinh nhật anh, nó không dám tặng hoa hồng. Nó sợ anh đọc được trái tim nó. Rồi nhờ may anh không thích nó, anh sẽ trốn chạy tình cảm của nó.

Nhưng, cuối cùng, anh cũng trốn chạy khỏi Hằng, cái ngày anh chia tay nó trước khi sang Paris du học. Hằng đã chờ đợi cái giây phút gặp gỡ đó biết bao

khi nghe anh nói có nhiều điều muốn nói với nó.

Song, tất cả những gì anh nói với nó chỉ là lời dặn dò ân cần của một người anh lo cho em gái, là cái viễn cảnh anh vẽ ra nơi đất khách, rằng, học xong, có thể lập nghiệp bên xứ người.

Anh cũng mong Hằng trưởng thành và nên cân nhắc khi bước vào yêu đương. Ngồi nghe anh mà lòng Hằng dậy lên bao oán hận. Oán hận trái tim đàn ông trong anh. Nếu anh không thương Hằng thì đối tốt với Hằng, lo lắng cho Hằng làm chi?

Đàn ông không hiểu rằng, đối với con gái, nếu không yêu họ thì đừng quan tâm nhiệt tình và lo lắng cho họ, đừng gieo mầm yêu thương vào trái tim họ. Bởi, đến một ngày, tất cả những yêu thương, lo lắng, quan tâm ấy sẽ biến thành những nhát cửa đòn đau xoáy sâu vào trái tim con gái khi chàng trai cất bước ra đi. Hằng quyết định niêm phong tim mình để không bị tổn thương.

Đã mấy tuần nay trong Hằng không rõ vui, không rõ buồn. Một cảm xúc rất lạ nhẹ len vào hồn cô. Thi thoảng Hằng mỉm cười một mình, mơ màng nhìn ánh trăng qua cửa sổ. Đôi lúc, cô dạo những bản nhạc không lời bằng chiếc đàn piano vốn rất hiếm khi được chủ nhân sờ đến.

Hằng hay soi gương và trang điểm kỹ hơn mỗi khi ra ngoài. Cô hát trong khi nấu ăn, khi rửa bát và cả trong đêm khuya, lúc cả nhà đã yên giấc. Cô bạn thân hay đi cùng Hằng là người đầu tiên nhận ra những đổi thay khác lạ này. “Mày đang yêu à Hằng? Dạo này thấy mày lạ lắm.” Hằng cười, không trả lời. “Nói đi, người đó là ai thế? Hằng tùm tùm lắc đầu. Làm sao có thể nói cho cô ấy biết được. Đó sẽ là bí mật của riêng Hằng, riêng Hằng thôi. Hằng muốn từ từ tận hưởng và cảm nhận nó, niềm hạnh phúc như mơ mà cô chưa bao giờ dám nghĩ tiếp.

Hằng không biết từ khi nào, Hằng bắt đầu để ý đến người thanh niên ở ngôi nhà có ô cửa sổ đối diện với cửa sổ phòng cô. Anh mới chuyển đến sống một mình kể từ khi gia đình người hàng xóm trước đây chuyển đi. Hằng tình cờ gặp anh một lần trong thang máy.

Lần đó, Hằng ra khỏi nhà lúc bảy giờ ba mươi sáng. Vừa kịp khóa cửa thì Hằng nghe tiếng thang máy đóng sập lại. Cô lao vội đến, bấm nút. Thang

máy bật mở, người thanh niên đã ở trong đó. Anh ta khẽ gật đầu với Hằng nhưng không cười. Hằng vẫn quen với cách cư xử lạnh lùng của con người ở thành phố này. Rất ít khi người ta chào nhau trong thang máy. Cô cũng chẳng lấy làm bận tâm hay khó chịu vì chuyện đó.

Hằng lặng lẽ quan sát anh ta. Không quá ba mươi. Áo trắng, quần đen, cà vạt tươm tất. Trai độc thân mà được như thế, chứng tỏ thuộc dạng đàn ông chín chu, ngăn nắp và coi trọng hình thức. Hằng cười khẽ trong lòng trước những nhận định của mình vừa lúc cửa thang máy bật mở, người thanh niên hối hả tiến về phía nhà để xe. Giữa hai người từ đầu chí cuối vẫn không có một lời nào.

Tối thứ bảy. Mất điện. Trời mưa giông, Hằng đang nằm phủ chăn kín đầu và ư ư theo mấy bản nhạc cổ điển thì có tiếng chuông gọi cửa:

- Chào em. Nhà mình có nên không cho anh xin một cây. – Người thanh niên hàng xóm mỉm cười bối rối.

- Dạ có, anh đợi em chút.

Nhận hai cây nến từ tay Hằng, anh chàng nói như phân bua:

- Cái máy tính vẫn còn pin, anh tranh thủ làm nốt việc cho xong mà lo mọ khổ quá, chả nhìn thấy gì. Giá trời không mưa thì chạy ào ra ngoài tí. Hi, làm phiền em rồi. Anh cảm ơn nhé!

- Không sao đâu ạ, không có gì. Hàng xóm tối lửa tắt đèn có nhau mà.

Vừa buột miệng xong câu nói, Hằng chợt đỏ mặt bối rối. Cũng may, người thanh niên làm như không để ý. Người đầu mà đến cả nụ cười cũng đẹp. Chẳng giống với vẻ mặt lạnh lùng xa lạ của anh chàng hôm Hằng gặp trong thang máy chút nào. Hằng cười một mình với cái ý nghĩ đó. Không dừng mà lại thấy vui vui. Hóa ra niềm vui đôi lúc cũng thật bất ngờ và giản dị.

Chiều thứ hai, cuối giờ làm, Hằng tranh thủ ghé hàng tạp phẩm mua chục cây nến. Trong lúc lục tìm tiền thừa trả lại Hằng, cô bán hàng phàn nàn dạo này

hay mất điện và khen Hằng khéo lo xa. Hằng cười, băng khuâng hình dung gương mặt thân thiện, ánh mắt hiền từ ấm áp với cái nhìn biết ơn của người thanh niên lúc nhận từ tay Hằng hai cây nến. Và lại nhớ cái cảm giác bối rối của mình khi nói câu: “Hàng xóm tối lửa tắt đèn có nhau.” Hằng thấy mình sao có lúc ngổ thế không biết. Bao nhiêu lần rồi, mỗi khi nghĩ lại chuyện đó, Hằng lại tự cười mình.

Ông trời đúng là khéo sắp đặt. Hôm trước Hằng nói vậy mà hôm sau có chuyện phải nhờ đến chàng hàng xóm thật. Cái vòi nước nhà Hằng không dùng đỡ chứng gây đột ngột. Nước chảy lenh lảng cả nhà. Hằng lật đặt khóa van, lúng túng không biết xoay xử thế nào. Đang hoang mang lo lắng, Hằng chợt nghe tiếng mở cửa lách cách của nhà bên cạnh. Phải rồi, mình có thể nhờ anh ta gắn lại vòi nước. Dù gì thì đàn ông cũng làm tốt việc này. Nghĩ là làm, Hằng quên cả ngại ngùng, lao vội ra cửa, không đợi đến lúc anh chàng kia kịp vào nhà.

- Anh ơi, sang sửa giúp em cái vòi nước cái. Nó chảy tung tóe ra rồi.

Không đợi Hằng nói đến câu thứ hai, người thanh niên quay lại, mỉm cười. Nhà còn cái vòi nước sơ cua, anh chỉ mất chưa đầy mười lăm phút để lắp. Hằng cảm ơn và mời người thanh niên ngồi chơi uống nước.

- Ồ, em cũng theo hội họa à? – Người thanh niên hỏi khi nhìn thấy tranh vẽ Hằng treo trên tường.

- Dạ không. Em thích nên vẽ cho vui ấy mà.

- Chỉ cho vui thôi mà vẽ đẹp thế, rất có hồn. Em thích mùa Thu và hoàng hôn phải không?

- Ồ, sao anh biết?

- Hi, nghề của anh mà lại. Anh cũng rất thích vẽ tranh về mùa thu.

- Ôi, thế ạ? Thích thế, hôm nào vẽ tặng em một bức đi.

Hằng buột miệng, đến khi chợt nhớ mình quá tự nhiên, cô cúi đầu bối rối. Người thanh niên dường như không để ý, anh cười hiền:

- Ừ, nếu em thích thì hôm nào anh tặng em.

Tưởng chỉ là câu nói vui, ai dè ít hôm sau, anh mang tặng Hằng bức tranh thật. Và giờ thì nó là thủ phạm khuấy động trái tim vốn đã ngủ yên của Hằng bấy lâu. Những lần gặp tình cờ trong thang máy giữa hai người cũng bắt đầu thường xuyên hơn. Có khó gì, Hằng biết được giờ đi làm của anh chàng. Đó cũng là giờ cô thường ra khỏi nhà vào mỗi sáng. Những nụ cười, câu chào, hay lời hỏi han xã giao được thay thế cho những cái gật đầu im lặng có phần xa lạ, lạnh lùng trước đó.

Thình thoảng Hằng vẫn kín đáo quan sát người thanh niên hàng xóm từ cửa sổ phòng mình. Buổi sáng, anh thường đứng ở ban công tập thể dục. Hôm trước, anh kiếm đâu về được mấy chậu cây cảnh và chiều nào cũng chăm sóc, tưới nước cho chúng.

Một bận, người thanh niên mang về một con vẹt và treo ngay đầu hồi ban công nhà anh. Từ bé, Hằng vốn đã rất thích nuôi chim. Cô thường theo đám con trai trong xóm đi bắn chim vào các buổi trưa mùa hạ, trời nắng chang chang. Sự hiện diện của con vẹt làm Hằng cảm thấy thích thú và tò mò. Vậy là ngoài giờ đi ra ngoài hay phải làm việc nhà, cô dành cả tiếng đồng hồ để ngồi bên cửa sổ ngắm con vẹt nhà hàng xóm.

Trông bộ lông màu đỏ điểm xanh pha chút vàng ở đuôi cánh của nó mới đẹp làm sao. Hằng thấy người thanh niên chăm sóc con vẹt rất chu đáo. Anh ta nói chuyện với nó mỗi ngày, thì thầm những câu gì đó Hằng không nghe rõ.

Một ngày nọ, Hằng ốm nên xin nghỉ làm. Buổi sáng, sau khi chơi chán vài bản nhạc và xếp đặt lại cái giá sách, cô mở toang cửa sổ, đưa mắt sang nhà hàng xóm kiểm con vẹt. Con vật tinh khôn vẫn như mọi lần, nhảy loạn xạ trong lồng, vẻ sốt sắng.

Đang chăm chú ngắm nhìn mọi động thái của nó, bất giác, một tiếng nói cất lên khiến Hằng giật mình: “Hằng ơi, anh yêu em, anh yêu em.” Định thần mất mấy giây, Hằng mới kịp hiểu đó là tiếng nói phát ra từ con vẹt. Cô bật cười và quát khê: “Vẹt hâm, mày đang nói gì thế hả?” Nhưng con vẹt dường như không đếm xỉa đến lời Hằng, nó vẫn tiếp tục bô bô: “Hằng à, anh yêu

em, anh yêu em!” Lần này thì Hằng không cười nữa. Cô yên lặng chăm chú nhìn con vẹt. Bỗng dưng Hằng thấy hai má mình nóng bừng.

- Anh có con vẹt thích thật đấy. – Hằng bắt chuyện với người thanh niên trong một chiều đứng ở ban công nhìn anh tưới nước cho cây.

- Sao cái gì của anh, em cũng thích thế? Đừng nói là thích luôn cả chủ nhân của nó nhé.

Câu nói đùa của người đàn ông khiến Hằng đỏ bừng mặt. Nhưng Hằng đã trấn tĩnh được và bật lại anh một câu mà Hằng cho là rất đánh đấm:

- Anh tự tin vậy sao anh vẫn sống một mình thế?

Người đàn ông chưa kịp đáp lời Hằng thì có tiếng chuông điện thoại, Hằng chạy vào nghe máy. Và cuộc trò chuyện chấm dứt ở đó.

Mấy hôm liền Hằng không gặp người thanh niên, cũng chẳng thấy anh ra ban công chăm chút cho mấy chậu hoa. Buổi đêm, ban công hàng xóm sáng đèn muộn hơn, nhưng cánh cửa sổ vẫn im im đóng. Chẳng hay anh có chuyện gì. Hằng rất sốt ruột muốn biết. Hay là anh ta cố tình tránh mặt Hằng vì lời trêu đùa hôm trước? Không, chẳng lẽ đàn ông cũng cố chấp vì một câu nói sao?

Chiều thứ bảy, cơ quan Hằng nghỉ việc, Hằng thu xếp rồi về nhà từ trưa. Vừa đến cửa thì thang máy bị giữ lại ở tầng 8. Hằng không tin ở tai mình khi người bảo vệ cho biết phòng 802 đang chuyển nhà. Là phòng người hàng xóm.

Anh ta chuyển đi đâu? Tại sao lại chuyển? Một nỗi hựt hẫng trào dâng trong lòng Hằng, cô cảm thấy có thứ gì đó vừa đổ vỡ trong tâm. Thang máy bật mở, người thanh niên vội vã bước ra cùng với đồng đồ đạc lộn xộn. Anh ta không trông thấy Hằng.

- Anh chuyển đi ư? Sao lại chuyển? – Hằng hỏi người thanh niên khi anh ngược lên lau mồ hôi trên trán.

- À, anh bị truy nã nên phải chuồn. Hi hi.

Đến giờ này mà anh còn đùa được, Hằng ghét nhất kiểu đàn ông hồn nhiên đến vô tình, vô tâm. Nhưng Hằng để ý trong nụ cười người thanh niên phảng phất nét buồn. Chắc hẳn anh đang nhọc tâm điều gì đó.

- Chị đừng động vào anh ấy. Anh đang thất tình đấy. – Thăng bé phòng 803 kéo áo Hằng thì thầm.

- Nhóc nói dối, chị mách anh kia đấy. – Hằng dọa.

- O, thật mà chị. Em nói thật, chị không tin. Hôm trước em thấy có một chị đến tìm anh ấy, hai người cãi nhau rồi chị ấy giận dỗi bỏ về. Từ hôm đó em chẳng thấy anh Thành xuống sân chơi với tụi em nữa. Nhưng mà chị không được mách anh ấy là em nói đấy nhé. – Thăng bé vẫn thì thầm bất kể Hằng có để ý hay không.

Nhưng lời nó Hằng không bỏ sót. Cô cảm tưởng như từng mũi kim đâm vào tim mình khi nghe thăng bé nhắc đến người con gái nào đó. Đàn ông thật khó hiểu...

Chiều chủ nhật, người thanh niên bấm chuông cửa nhà Hằng.

- Ồ, em chào anh. – Trái tim Hằng như muốn nhảy khỏi lồng ngực khi trông thấy người thanh niên mà bây giờ cô mới biết tên là Thành.

- Ủ, vậy là mình không có duyên là hàng xóm với nhau rồi. Anh qua chào em đây. – Thành nói với một nụ cười trên môi.

- Anh đi luôn bây giờ ạ? – Hằng nghe như có cái gì đó chặn ngang cổ họng mình.

- Ủ, đồ đạc anh chuyển xong hết rồi. Chiều nay anh qua nhà lấy mấy cái áo. À, anh kỷ niệm em cái này này. Chắc là em rất thích phải không? – Thành nói rồi đưa cái lồng bên trong có chú vẹt xinh xắn cho Hằng.

- Ôi, em cảm ơn anh. – Hai tay Hằng ôm lấy cái lồng vẹt gần như reo lên vui sướng. – Cảm ơn anh Thành nhiều nhé. Hihi, em thích lắm.

- Ủ, em nhớ cho nó ăn đều đặn nhé. Cu cậu thích ăn lựu và dưa đỏ nhất đấy.

Thành đi rồi, Hằng vẫn đứng tần ngần nhìn theo bóng anh khuất vào thang máy.

Trái tim cô như muốn hát lên khi nhớ lại những câu nói của con vẹt mà Hằng tình cờ nghe được từ hôm trước. Cả lời phán của nhỏ bạn về thông điệp tình yêu trong bức tranh anh tặng cô.

Hằng mỉm cười sung sướng. Bao nhiêu giận dữ, hoài nghi, hụt hẫng bỗng chốc biến thành niềm hạnh phúc vô bờ. Có lẽ nào đó là sự thực về một tình yêu mà cô chờ đợi bấy lâu?

Cửa thang máy bỗng bật mở cùng với tiếng “ting” quen thuộc khiến Hằng bừng tỉnh. Người thanh niên bước ra.

- Anh quên gì à? – Hằng ngạc nhiên hỏi.

- À, không. Anh chợt nhớ là chưa xin số của em. Cho anh số đi, thỉnh thoảng anh em mình còn liên lạc chứ.

- À, em quên mất. Em đọc rồi anh nháy qua cho em nhé. 09xxxx...

- Ok rồi. Cảm ơn em. À, mà em tên gì nhỉ? Để anh lưu.

Hằng lặng người mất mấy giây, mắt nhìn anh không chớp.

- Hi, anh vô tâm quá. Hay lưu là “cô hàng xóm” vậy nhá? – Thành bối rối trước sự ngạc nhiên đến thẩn thờ của cô gái.

- Dạ, tên em là Hằng ạ. Tại em nghĩ anh biết rồi.

- Ủ, cảm ơn em. Hôm khác anh em mình gặp nhau. Anh đang vội quá. Chào em nhé.

Người thanh niên hối hả lao đến thang máy khi cửa thang bật mở. Hằng không biết lần thứ bao nhiêu rồi, cảm xúc lại xáo trộn trong cô. “Em tên gì nhỉ?” Cái câu nói cứ ám ảnh Hằng. Nhưng rồi cô lại mỉm cười. Có gì đâu, tất

cả những người yêu nhau đều đến với nhau bắt đầu từ con số 0 tròn trĩnh.
Đường đời rộng lớn, cứ đi, rồi sẽ gặp thôi...